

Arrest

nr. 192 177 van 19 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 januari 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 januari 2016.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van “de materiele motiveringsverplichting (art. 1-3 wet 29 juli 1991)” juncto de zorgvuldigheidsverplichting juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat de betrokkene het paspoort van zijn moeder – afgegeven in 2007 – voorlegt, waarin hij vermeld staat als kind. De gemachtigde stelt in dit verband dat betrokkene echter sinds augustus 2012 meerderjarig is en dat gezien de aanvraag artikel 9bis in september 2015 werd ingediend, betrokkene tijd genoeg heeft gehad om zich aan te bieden bij de ambassade van zijn land van herkomst in België om een paspoort op naam te bekomen. Er wordt in de bestreden beslissing verder geoordeeld dat hij niet aantoonde dat hij zich niet kon wenden tot de bevoegde ambassade en dat er redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij over een eigen paspoort beschikt. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het voorgelegde bijzonder verblijfsdocument (bijlage 35) niet kan aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien dit wordt afgeleverd door de gemeente in het kader van een hangende asielprocedure, op basis van de door hem verstrekte gegevens. De gemachtigde oordeelt dat de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b) duidelijk stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart en besluit ten slotte dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de aanvraag niet is vervuld.

De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde weigert rekening te houden met het paspoort van de moeder waarin zij vermeld staat als kind. Ze betoogt dat de loutere overweging dat ze een eigen paspoort zou kunnen bekomen geen afbreuk doet aan het gegeven dat ze haar identiteit kan aantonen aan de hand van haar vermelding (met foto) in het paspoort van haar moeder en dat deze vermelding wel degelijk als een bewijs van identiteit kan worden beschouwd. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing er ten onrechte van uitgaat dat zij, binnengekomen als minderjarige en tijdens haar verblijf op het Belgisch grondgebied meerderjarig geworden, een eigen paspoort zou kunnen bekomen door zich tot de ambassade te wenden. Ze geeft in dit verband aan dat de afgifte van een paspoort het bezit van een intern nationaal paspoort veronderstelt/noodzaakt dat enkel kan worden verkregen in de Russische Federatie zelf en stelt dat zij nooit een intern nationaal paspoort heeft gehad aangezien ze als minderjarige naar België is gekomen en derhalve ook geen internationaal paspoort kan verwerven.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. In dezen dient te worden opgemerkt dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van

artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt dus gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. De Raad stelt in casu vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 25 september 2015 werd ingediend door de verzoekende partij die op het moment van deze aanvraag reeds (met name sinds 2012) meerderjarig was, zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier. Het feit dat de verzoekende partij op het moment van aankomst in België nog minderjarig was, doet geen afbreuk aan deze vaststelling en neemt niet weg dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals vermeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangezien zij meerderjarig was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Zodoende komt het niet onredelijk voor dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat gezien de aanvraag artikel 9bis in september 2015 werd ingediend, betrokkene tijd genoeg heeft gehad om zich aan te bieden bij de ambassade van zijn land van herkomst in België om een paspoort op naam te bekomen. Er wordt in de bestreden beslissing verder geoordeeld dat hij niet aantoonde dat hij zich niet kon wenden tot de bevoegde ambassade en dat er redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij over een eigen paspoort beschikt.

In de mate dat de verzoekende partij nog betoogt dat de loutere overweging dat ze een eigen paspoort zou kunnen bekomen geen afbreuk doet aan het gegeven dat ze haar identiteit kan aantonen aan de hand van haar vermelding (met foto) in het paspoort van haar moeder en dat deze vermelding wel degelijk als een bewijs van identiteit kan worden beschouwd, wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een "identiteitsdocument". De wetgever heeft in de memorie van toelichting aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). De Raad wijst er in dit verband nog op dat de beoordeling of een voorgelegd document in aanmerking komt als identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de eerste plaats toekomt aan de gemachtigde op grond van zijn discretionaire bevoegdheid. De gemachtigde heeft uitdrukkelijk geoordeeld waarom de paspoort van de moeder niet in aanmerking kan genomen worden, hetgeen gelet op bovenstaande vaststelling dat de verzoekende partij ten tijde van de aanvraag wel degelijk meerderjarig was, niet onredelijk voorkomt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens gewezen op de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b) die stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. De motivering van de gemachtigde komt de Raad dan ook niet onredelijk voor gezien de paspoort van een ouder van een meerderjarig kind niet wordt vermeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet of in de omzendbrief van 21 juni 2007 wordt opgesomd als identiteitsdocument waarmee de meerderjarige aanvrager zelf voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek en met haar betoog dat de paspoort van haar moeder wel degelijk als een bewijs van identiteit dient beschouwd te worden, blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij thans in haar verzoekschrift aangeeft dat ze geen internationaal paspoort kan verwerven gezien zij nooit een intern nationaal paspoort heeft gehad omdat ze als minderjarige naar België is gekomen, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar bewering op geen enkele wijze staft. Ze beperkt zich aldus tot een blote bewering. Los daarvan stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 september 2015 op generlei wijze heeft beroepen op één van de vrijstellingen voorzien in het tweede lid van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet (waaronder de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België). Er dient erop gewezen te worden dat de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. Zodoende kan de verzoekende partij de gemachtigde niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met de onmogelijkheid de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven in België daar zij zelf niets in dit verband in haar aanvraag naar voren heeft gebracht. De Raad benadrukt dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, immers beoordeeld dient te worden op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (cf. RvS 219 256 van 8 mei 2012). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet

aan hem als annulatierechter toekomt om de thans aangehaalde elementen in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Op de overige onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing, meer bepaald de motivering omtrent het voorgelegde bijzonder verblijfsdocument (bijlage 35) gaat de verzoekende partij niet in, zodat ze daar geen afbreuk aan kan doen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de materiele motiveringsverplichting, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aldus niet aannemelijk

Het enig middel lijkt ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 30 mei 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 29 augustus 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 22 mei 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"VzP stelt dat de bestreden beslissing meer dan zeven maanden na datum werd betekend. In de bestreden beslissing wordt ook geen afdoende afweging aangaande het gezinsleven gemaakt. VzP verwijst naar het verzoekschrift. VwP sluit zich aan bij de beschikking."*

3.4 Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing meer dan zeven maanden na datum werd betekend en dat ook geen afdoende afweging aangaande het gezinsleven werd gemaakt, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoekende partij deze argumenten voor het eerst ter terechtzitting naar bovenbrengt. In haar verzoekschrift werden deze argumenten geenszins aangehaald. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar enig middel toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze uitgebreidere onderbouwing heeft aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 22 mei 2017.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij voormelde argumenten eerder had kunnen aanbrengen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing meer dan zeven maanden na datum werd betekend gezien dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag dateert van 25 september 2015, de bestreden beslissing van 23 november 2015 en de betekening van 6 januari 2016. Tussen de aanvraag zelf en de betekening van de bestreden beslissing is er slechts sprake van minder dan 4 maanden en tussen de bestreden beslissing en de betekening ervan slechts minder dan twee maanden. Het betoog van de verzoekende partij aangaande de betekening mist aldus feitelijke grondslag. Daarenboven heeft het gegeven dat de bestreden beslissing bijna meer dan anderhalve maand na het nemen ervan werd betekend de verzoekende partij enerzijds niet belet kennis te nemen van de bestreden beslissing en haar inhoud en tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad in te stellen, en anderzijds toont de

verzoekende partij niet aan op welke manier haar kritiek op de betekeningstermijn afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Een eventueel gebrek in de betekening tast de wettigheid van de beslissing niet aan en heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing.

Waar de verzoekende partij thans voor het eerst ter terechtzitting stelt dat geen afdoende afweging aangaande het gezinsleven werd gemaakt, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij geenszins aanduidt op basis van welke rechtsgrond en in welke mate hiermee rekening diende gehouden te worden. In zoverre de verzoekende partij zou wijzen op artikel 8 van het EVRM of op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt en de verzoekende partij wordt ingevolge de bestreden beslissing niet verplicht het grondgebied van het Rijk te verlaten. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals ingediend door de verzoekende partij onontvankelijk is. De verzoekende partij lijkt er tevens volledig aan voorbij te gaan dat de aanvraag *in casu* onontvankelijk werd verklaard daar de aanvraag niet vergezeld ging van een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Daar waar de verzoekende partij tenslotte verwijst naar het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat hierop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Door louter te verwijzen naar het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 22 mei 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 22 mei 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU